

זוהר פנחס (דף רכ)

פתח רבי אבא ואמר משמיה דרבי פנחס. (קהלת ט) **כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה** וגו'. כמה יפה לו לאדם בעוד שהנר דולק ושורה על ראשו להתיגע לעשות רצון רבונו. לפי שהארת אותו הנר הוא **כח** השורה עליו^[כז] וע"ז כתוב יגדל נא כח ה'. כח ה'. זה הוא כח השורה על ראשי הצדיקים. ועל כל אותן העמלים לעשות רצון רבונו. וע"ז למדנו כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו וכי^[כח] ודאי נצרך בזה לעורר כל אבריו בכח חזק. לפי שבהתעורות חזקה שמתגבר נתעורר אותו **כח** קדוש העליון. ונתעלה תוך הקדושה. ונשבר הכח והתוקף של צד הטומאה. ולכן בכח"ך נצרך לעשות רצון רבונו. כי אין מעשה וחשבון בשאול וגו'. לפי שע"י כח ההוא יש מעשה ויגיעה. להתיגע בעולם הזה שנקרא עולם המעשה. עולם העשיר. להשלים סוף המחשבה. וחשבון. זה הוא עולם התולה בדבור^[כט] שהרי חשבון בדבור תולה. וע"כ כל גימטריאות ותקופות ועיבורים שבעולם בהלבנה הם. ודעת. זה הוא סוד שש הצדדים התלויים במחשבה^[כו] ונקראים עולמות של אותה המחשבה והחכמה. שהכל תולה ממנו. וכל אלה נכללים בכח^[כז] ההוא מה שאין כן בצד של שאול מדרגת הגיהנם. שהרי כל איש שאינו מתיגע באותו הכח בעולם הזה. ליכנס בו במעשה וחשבון ודעת וחכמה^[כח] סופו ליכנס בשאול שאין בו מעשה וחשבון ודעת וחכמה, שהרי צד הטומאה דרך שאול הוא. שכתוב (משלי ז כז) דרכי שאול ביתה. מי שמתרפה מן אותו **כח** הקדוש נתגבר בו צד הטומאה אשר שאול ביתה. אשר אתה הולך שמה. וכי כל בני העולם הולכים לשאול. כן. אבל עולים מיד. שכתוב (שמואל א ב ו) מוריד שאול ויעל. מלבד אותן הרשעים שלא הרהרו בתשובה לעולם שיורדים ואין עולים. ואפילו צדיקים גמורים יורדים שמה. למה. יורדים. בשביל לקחת כמה רשעים משם ולהעלותם למעלה. ומי הם. אותן שהרהרו בתשובה בעולם הזה ולא יכלו לשוב ונסתלקו מן העולם. והצדיקים יורדים בשביל אותן הרשעים לתוך הגיהנם. ולוקחים אותם ומעלין אותם משם.

זיו הזוהר

שש הספירות כלל התפארת התלויין בג' הראשונות חב"ד. **כז**. כח ההוא שהיא מדת המלכות נכללין בה כל הספירות, שהיא מקבלת שפע מכולן והיא מחזה של כולן. **כח**. היינו של תורה ועבודה וגמ"ח.

כג. זה הכח היינו הארת ניצוץ מאור השכינה על ראשו להאיר להנשמה שבמוח שנקראת נר ה'. **כד**. בהנוסח אמן יהא שמיה רבא מברך יש כ"ח אותיות. **כה**. זה עולם העשיה ששורשו היא מדת המלכות. **כו**. אלו

תוספתא פרשת האזינו; זוהר נח (ס"ב).

זכאים הם הצדיקים שדרכיהם יאיר בעולם ההוא לכל הצדדים

קול מן קולות יורד מלמעלה למטה, מפרק הרים וסלעים, מי הם שעניינם להם ואין רואים, אטומה אזנם, טח עיניהם, אין רואים ואין שומעים, ואין מבינים, אותן הרשעים ימחו מספר החיים, כמש"כ (תהילים ס"ט) ימחו מספר החיים ועם צדיקים אל יכתבו, וי להם כאשר יצאו מעולם הזה, ויהיו נמסרים בידו של דומ"ה וישרפו באש השורף אש לוהט בגי בן הינם, ג' פעמים ביום נפקדים, ולא עוד אלא בזמן שישראל עונים בקול רם אמן יהא שמיה רבא מברך, נתמלא הקדוש ברוך הוא רחמים ומרחם על הכל, ומרמו למלאך הממונה על שערי גיהנום סמריאל שמו, ושלוש מפתחות בידו, ופותח שלושה שערים שבצד המדבר ורואים האור של העולם הזה^[כט] כשבא עשן האש וסותם דרכי השערים, אז שלושה ממונים אשר בידם שלוש מגריפות מנשבים בידיהם, ומחזירים העשן לאחוריהם וירווח להם שעה ומחצה, ואחר כך חוזרים לאש, וכן ג' פעמים ביום, ובכל פעם שאומרים ישראל אמן יהא שמיה רבא מברך וכו' ירווח שם להרשעים, זכאים הם הצדיקים שדרכיהם יאיר בעולם ההוא לכל הצדדים כמש"כ (משלי ד') ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום.

זוהר תרומה (קע"ז):

מי שאינו יודע לייחד שם הקדוש, ולהמשיך שפע למקום שנצרך, ולכבד שם רבונו טוב לו שלא נברא

כתוב ויאמר אלוהים ישרצו המים נפש חיה, ותרגומו ירחשון מיא רחש נפשא חיתא, כלומר כאשר מרחש בשפתיו דבורי תפילה בזכות המוח ובניקיון דעת ומימי התורה, הרי זה רחש נפש חיה, כאשר ירצה האיש לסדר תפילה לרבונו, ירחשו שפתיו באופן הזה, יתחיל מלמטה למעלה להעלות כבוד ריבונו למקום אשר השפע של עומק הבאר נמשך ויוצא^[ל] אחר כך יפיק להמשיך מלמעלה למטה מאותו השפע הנהר לכל מדרגה ומדרגה עד מדרגה התחתונה, להשפיע נדבה לכל מלמעלה למטה, אחר כך צריך לקשר קשר בכל, בכונת קשר האמונה^[לא] ויעשו כל משאלותיו, בין משאלות ציבור בין משאלות יחיד, והבקשות שרוצה האדם לבקש מן רבונו הן מסודרות בט' אופנים א) יש כאל"ף ב"ת, ^[לב] ב) יש בהזכרת מידותיו של הקדוש ברוך הוא, רחום וחנון וגו', ג) יש בכונת שמות הכבוד של הקדוש ברוך הוא כמו **איהו יהיהו אל אלוהים הויה צבאות שדי אדני**^[לג] ד) יש בכונת יחוד העשר ספירות שהן מ' י' ה' נ' ת' ג' ח' ב' ח' כ' ^[לד] ה) יש בהזכרת הצדיקים דהיינו האבות והנביאים והמלכים, ו) יש בשירות ותשבחות אותן שיש בהן קבלה אמיתית, ז)

זוהר זוהר

לא. היינו נפילת אפים כנזכר לעיל. **לב.** פי' לדבר האותיות והתיבות כראוי על פי דקדוק. **לג.** פי' לכוון בכל שם ספירה המיוחדת לו ואלו העשרה שמות הם כנגד ה' ספירות, השם הוא צבאות הוא כנגד נצח והוד. **לד.** אלו ה"ת מן ה"י"ד ספירות מלמטה למעלה, וצריך לכוון בהזדווגותן זו בזו.

כט. כי הגיהנם יש לו שערים לג' צדדים, למדבר לים ולירושלים, זהו גי בן הנם הוא בור עמוק בדרך עקלקלות שאי אפשר למדוד עומקו, והוא בצד ירושלים. **ל.** היינו מן עולם העשיה עד עולם הבריאה ועד בכלל, ואחר כך יגרום בתפילה המשכת השפע מעולם האצילות עד עולם העשיה.

למעלה מהם מי שיודע לתקן תקוני רבונו כראוי^[לה] ח) יש בכונת הידיעה העולה מלמטה למעלה^[לי] ט) יש מי שיודע לכוון להמשיך שפע מלמעלה למטה, ובכל ט' האופנים האלה נצרך כונה גדולה, ואם לא, עליו הכתוב אומר ובוזי יקלו, ובכוונת **אמן** שהוא כולל שני כוונות **הויה אדני**, שהאח"ד גונו טובותיו באוצר הנקרא **היכל**, וזה נרמז בפסוק (חבקוק א') וה' בהיכל קדשו **הס** מפניו כל הארץ, וע"ז רמזו רז"ל כל טוב האדם בביתו שנאמר (במדבר י"ב) בכל ביתי נאמן הוא, ותרגומו בכל עמי^[לי] ואם מכוון בכל אחד ואחד של ט' אופנים כראוי, זהו אדם המכבד את שם רבונו את השם הקדוש, ועל זה כתוב כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו, אכבד בעולם הזה להחזיקו ולעשות כל צרכו, ויראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליו ויפחדו ממנו, ובעולם הבא יזכה לעמוד במחיצת החסידים, אף על פי שלא קרא כל צרכו, כיון שזכה להבין בידעת רבונו ומכוון בו כראוי, מהו ובוזי יקלו, זה הוא מי שאינו יודע לייחד שם הקדוש, ולקשר קשר האמונה, ולהמשיך שפע למקום שנצרך, ולכבד שם רבונו טוב לו שלא נברא, וכל שכן מי שאינו מתכוון באמן, ע"כ תוספתא.

זוהר האזינו (רצ"ז).

אשרי חלקו מי שקורא למלך ויודע לקרוא אליו כראוי

כי שם ה' אקרא וגו' מהו כי שם ה' אקרא, א"ר שמעון הרי כתוב הבו גודל לאלוהינו, ^[לח] א"ר אבא הבו גודל, זו גדול"ה, הצור תמים פעלו, זו גבורה, כי כל דרכיו משפט, זה תפארת, אל אמונה זה נצח, ואין עול, זה הוד, צדיק זה יסוד, וישר, זו צד"ק, הרי הכל שמו של הקדוש ברוך הוא, ולפיכך כי שם ה' אקרא, א"ר יוסי שם ה' ממש^[לט] ומשה בשעה ההיא היה מגלה זה לישראל, שנאמר בן מאה ועשרים שנה אנוכי היום וגו', מכאן למדנו שכל צדיק אשר חכמה העליונה בו, כאשר מגיע היום להסתלק מן העולם צריך לגלות חכמה ההיא לאותן אשר רוח הקודש ביניהם, מניין, ממשה, שנאמר בן מאה ועשרים שנה אנוכי היום, ונאמר ועתה כתבו לכם את השירה הזאת וגו', ואם לא, עליו הכתוב אומר (משלי ג) אל תמנע טוב מבעליו, כמש"כ כי לקח טוב נתתי לכם וגו', בהיות לאל ידך לעשות, טרם תסתלק מן העולם ולא ניתנה לך רשות לגלות [מקודם לזה].

זוהר האזינו זיו הזוהר

המלכות והשכינה הקדושה שנקראת ש"מ עם התפארת ששורשו הוא השם הוי"ה, ואומר רבינו לדבריו שהרי אמר לאלהינו, כי אם היה לאלהיך היה המכוון על השכינה בלבד אבל כיון שאמר לאלהינו כונתו על תפארת ומלכות, כי תפארת הוא שורש מרע"ה והמכוון לזרז לישראל בהזכרת השם לייחד השני שמות הוי"ה ואדני של תפארת ומלכות, שזהו יחוד קב"ה ושכינתיה, ודעת ר' אבא הוא שכונתו על הז' ספירות שכלן הן שמו הקדוש. **לט.** דעת ר' יוסי שמרע"ה היה מגלה לישראל ביום

לה. פי' לכוון כוונות של יחודין בכל זמן וזמן לפי הזמן. **לו.** זה הבל פה של התפילות העולה מלמטה למעלה ועושה פעולת ריח ניחוח כמו הקרבנות, ובוזה יובן שאין די במחשבה וכונה בלבד. **לז.** זו ראייה שעם ישראל הם ביתו של הקדוש ברוך הוא כיון שהשרה ביניהם השכינה הקדושה שנקראת בית וגם היכ"ל שבג"ה"ס כמספר השם אדני שהוא היכל להשם הוי"ה כזה יאדונה"ו. **לח.** הקושיה מהו שם, שהיה צריך לומר כי לה' אקרא, ומתרץ רבי שמעון שהמכוון הוא על מדת

אשרי חלקו מי שקורא למלך ויודע לקרוא אליו כראוי

א"ר חייא מקרא זה למדתי ממנו חכמה העליונה, וכך הוא כמו שנתבאר, אבל סוף המקרא מקשר קשר האמונה, במה, שכתוב הו"א, צדיק וישר הוא, כלומר הוא הכל, הוא אחד בלי פירוד, שאפשר תאמר כי כל אלו רבים הם, שאפשר תאמר כי כל אלו רבים הם, חזר ואמר הו"א כלם עולים ומתקשרים ומתאחדים באחד, והכל מורה שהוא היה והוא הוה והוא ויהיה, והוא אחד, ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים, עד כאן מתקשרים הדברים, ומתאחדים דברים הקדושים של שם הקדוש ברוך הוא, אשרי חלקו מי שקורא למלך ויודע לקרוא אליו כראוי, ואם הוא קורא ואינו יודע למי הוא קורא, מתרחק הקדוש ברוך הוא ממנו, שכתוב קרוב ה' לכל קוראיו, למי הוא קרוב, חוזר ואומר לכל אשר יקראוהו באמת, וכי יש מי שקורא אליו בשקר, אמר רבי אבא כן, זה מי שהוא קורא ואינו יודע למי קורא, מניין, שכתוב לכל אשר יקראוהו באמת, מהו באמת, בחותם טבעת המלך שהוא שלימות הכל, [מ] זה שכתוב (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, ולפיכך כתוב לכל אשר יקראוהו באמת, אשרי חלקו מי שנכנס ויוצא להבין דרכי הקדוש ברוך הוא, וע"ז כתוב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה וגו', וכתוב ועמך כלם צדיקים וגו'.

זוהר תולדות (קמ"ה):

רבי יוחנן בן זכאי היה אומר שלש מאות הלכות פסוקות בסוד חכמה העליונה בהפסוק ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב

הצור תמים פעלו, א"ר יוסי ודאי כל מה שהקדוש ברוך הוא עשה בארץ הכל היה בסוד של חכמה, והכל בשביל להראות חכמה העליונה לאנשים, כדי שילמדו מן מעשיו סודות החכמה, וכלם הם כראוי, וכל מעשיו דרכי התורה הם, לפי שדרכי התורה הם דרכי הקדוש ברוך הוא, ואין לך דבר קטון שלא יהיה בו כמה דרכים ונתיבות וסודות חכמה העליונה, בוא וראה שהרי רבי יוחנן בן זכאי היה אומר שלש מאות הלכות פסוקות בסוד חכמה העליונה בהפסוק ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב, ולא היה מגלה אותם אלא לר' אליעזר שהיה עמו, בשביל להבין שיש הרבה סודות עליונים בכל מעשה ומעשה שנזכר בתורה, ובכל דבור ודבור יש חכמה עליונה והיא תורת אמת, ולפיכך דברי התורה ענינים קדושים הם לראות ממנה נפלאות, כמש"כ (תהלים קי"ט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

זוהר בשלח (ס"ד):

הצור תמים פעלו, - שנהפכה הצו"ר לעשות פעלו של תמים

רבי שמעון אמר הצור תמים פעלו, היינו שנהפכה הצו"ר לעשות פעלו של תמים [מא] ומי הוא, זה אברהם, שנאמר בו התהלך לפניו והיה תמים, וזה הוא ההופכי הצור אגם

זיו הזוהר

ההוא סוד שם המפורש. מ. המלך, זה תפארת. הכתוב שימני כחותם על ליבך, יחוד שניהם היינו שם הוי"ה, וחותם טבעתו זו מלכות, שם אדני, בסוד שלימו דכלא. מא. צור זו גבורה מדת הדין, תמים

מים, ומשמעות תמים פעלו זה הוא אברהם, שבשעה ההיא נהפכה הצו"ר לתמים, ובזמן אחר פעם שנית כאשר חפץ משה להוציא מים מן הצו"ר ההיא, בגלל עונות ישראל לא נהפכה לתמים כמקדם, בזמן ההוא התרעם משה ואמר, צור ילדך תשי, כלומר החלשת אותו ממה שהיה בתחלה, שבשבילך לא נמצא תמים ונעשה דין, מה שלא היה כן בימי ילדך, כלומר בילדותיך.

